

Ήταν μόνοι...δεν είχε κανέναν να του πει...

/ 0

Τα παιδιά ήταν μόνα... η μητέρα είχε φύγει από νωρίς

το πρωί και τα είχε αφήσει στη Μαρίνα, μια νέα δεκαοχτώ χρόνων, την οποία έπαιρνε κάποιες φορές για λίγες ώρες προκειμένου να τα προσέχει με αντάλλαγμα μερικά νομίσματα.

Από τότε που είχε πεθάνει ο πατέρας, οι καιροί είχαν δυσκολέψει πολύ για να το ρισκάρει να λείπει από τη δουλειά όταν η γιαγιά αρρώσταινε ή έλειπε από την πόλη.

Όταν ο φίλος της κοπέλας τηλεφώνησε για να της προτείνει μια βόλτα με το καινούριο του αυτοκίνητο, η Μαρίνα δεν δίστασε και πολύ. Άλλωστε, τα παιδιά κοιμούνταν όπως κάθε απόγευμα και δεν θα ξυπνούσαν πριν τις πέντε.

Μόλις άκουσε την κόρνα, άρπαξε την τσάντα της κι άφησε ανοιχτό το ακουστικό τον τηλεφώνου. Προνόησε να κλειδώσει την πόρτα του δωματίου και φύλαξε το κλειδί στην τσέπη της. Δεν ήθελε να διακινδυνέψει να ξυπνούσε ο Πάντσο και να κατέβαινε τη σκάλα για να την ψάξει, γιατί, όπως και να έχει, ήταν μόνο έξι χρόνων και με την παραμικρή απροσεξία μπορούσε να σκοντάψει και να χτυπήσει επίσης, σκέφτηκε ότι αν συνέβαινε αυτό, δεν θα ήξερε πώς να εξηγήσει στην μητέρα το λόγο για τον οποίο το παιδί δεν την είχε βρει. [\(περισσότερα...\)](#)